

leze pri lovi.¹⁾ Nató so se kmetje napósled imenovanih občin udali graščinski prepóvedi, toda drzni Bohinjci so se kàj malo menili zánjo in so še dalje lovili v jezeru in postranskih potokih, dokler jih niso ukrotili graščinski postavljeni. »Petkrat so nam Kreygovi služabniki in ribiči po krivici vzeli mreže in sáke, ko smo lovili na povelje našega opravnika, in še do denšnjega dné jih nismo dobili nazaj; celó pretepaje in siloma so nas odganjali od ribje vode. In ko smo naslednje leto lovili pred sv. Mihielom, napadli so nas zopet Kreygovi hlapci z orožjem v roki ter nas posilili in nam vzeli in odpeljali voz in ribe.«²⁾ Jednako se je branilo rádovljiškim podložnikom ribáriti v Bohinjski Savi od nje izteka do Kreygove žage, dasiravno so jim cesarski svetovalci ondu izrecno pripoznali ribolovno pravico. Že leta 1502. je dala oklicati Poliksena pl. Kreyg, Hartmannova vdova, da plača vsakdo, ki bode ribáril v Savi do tjà, kjer se stekata obe reki, globo 10 mark šilingov.³⁾ Takó je ostalo tudi v poslednjih letih. Vrhu tega so morali kmetje za graščinskimi ribiči nositi mreže, vrše in ribnjake v Bohinj in zopet nazaj. Toda svoje pravice, ribáriti v Savi in postranskih potokih, niso ustopili. Še leta 1515, ko so predložili briksenskemu knezoškofu obsežno pritožbo ter ga prosili pomoči, obnovili so prošnjo za ribolovno pravico,⁴⁾ sevéda brez vsega uspeha. Toda graščinski imetnik se je trdovratno držal svoje pravice, opiraje se na ustanovno pismo, po katerem imajo ribolovno pravico gospodje, ne pa kmetje. »Kakor se je ravnalo, odkar pámeti svet, prav takó se še ravna,«⁵⁾ odgovoril je kmetom bleški graščák in jim odrekel ves up, da bi si kdàj izprosili ribolovno pravico. (Dalje prihodnjič.)

¹⁾ I., 110. ²⁾ II., 112. ³⁾ VIII., 135 in 136. ⁴⁾ XI., 143. ⁵⁾ XII., 145.

Zapuščena.

V daljni zemlji vstaja náte
Često srčni moj spomin;
Vir je méni sreče zláte,
Vir je tudi bolečin.

Pota dva na dvoje gresta,
Prošenj spremlja sto obá:
Širna vmes življenja cesta
Vije nama se gorjá! . . .

Cvetána.

